

dog være en noget større Udsigt til at komme helt bort derfra. Der er ikke længere den Grund, som der for 5—6 Aar siden var, til at gøre Loven saa moderat som vel muligt for dog at faa noget gennemført. Jeg vil derfor henstille til dette Ting, at man gjorde et Forsøg paa at faa Loven formet radikalt, at faa den konsekvent gennemført efter sit Princip, og saa fik gjort et Forsøg paa, om det dog ikke under den nuværende Situation var muligt at faa den gennemført i det andet Ting.

For øvrigt har jeg kun to Bemærkninger at gøre til det foreliggende Lovforslag. Den ene vedrører § 3, sidste Stykke, hvor der er Tale om Reklame med det, der her kaldes „Genstande tjenlige til at forebygge Følger af Samleje“, Genstande, der vel for en Del ogsaa falde sammen med Genstande, der ere tjenlige til at forebygge Smitte. De to Ting kunne vist vanskeligt skilles helt ad. Her forbydes Reklame „ved Bekendtgørelse, Skiltning, Udsendelse af Beskrivelse m. m. at henvende sig til Almenheden eller til ukendte eller ubestemte Personer med Tilbud om Salg“ af saadanne Genstande. Det er en Bestemmelse, der af Landsinget blev indsat i sidste Øjeblik ved 3die Behandling. Nu skal jeg villig indrømme, at der vel neppe findes noget saa uappetitligt som disse Genstande i Almindelighed. Men paa den anden Side tror jeg — det vil vist i hvert Fald Læger give mig Ret i — at Grænsen mellem de Genstande, der skulle forebygge Følger af Samleje, og rent hygiejniske og sanitære Midler til at forebygge Smitte, Renlighedsmidler, er meget flydende. Jeg har i og for sig ikke noget imod, at Loven beskytter mig og mine Medborgere, mine Børn og andre mod at faa saadan Reklame ind ad Døren, ind i Brevkassen, det kan vist i og for sig være meget rigtigt. Det er højst uhyggeligt, at f. Eks. Børn eller mindre-aarige skulle have den Slags Reklame, maaske med Afbildninger, kastet ind ad Døren. Men Handelen med disse Midler, Udbredelsen deraf, vil alligevel fortsættes, selv om denne egentlige Reklamering forbydes. Spørgsmaalet er, om der ikke er en anden Vej, der er langt bedre, nemlig at henvise al Handel med saadanne Ting

til anerkendte Bandagistforretninger. Man fik derved en Betyggelse — ja, for det første for, at det blev ordentlige Varer, der førtes. Den højtærede Justitsminister fremdrog jo meget drastisk i det andet Ting et Eksempel, der var ganske haarrejsende, og som jeg aldrig havde troet muligt, paa, hvorledes der blev drevet Handel med saadanne brugte Ting, hvorledes man i Udlandet kendte dette, at Opkøbere kom rundt til Bordellerne en Gang imellem, hver Maaned eller hver Uge, og opkøbte hele Lageret af brugte Genstande, som laa der, for derpaa at rense og udbedre dem og sætte dem i Handelen paa ny. Det er ganske vist lige saa haarrejsende, som det er modbydeligt, og jeg havde neppe tænkt mig, at noget saadant fandt Sted, men det er vel rigtigt nok. Det vil imidlertid kunne finde Sted alligevel, selv om man forbyder Reklamen i den Form, der her er omtalt. Hvad om man gik den Vej, at henvise Salg af saadanne Genstande til anerkendte Bandagistforretninger? Saa tror jeg, man vilde faa en Betyggelse for, at det, der handledes med, var Genstande, som ogsaa fra et sanitært Synspunkt, i hvert Fald saa nogenlunde, kunde forsvares, og som der kunde være nogen Grund til at give Folk Adgang til at købe, særlig maaske efter Lægens Anvisning. Grænsen er som sagt meget flydende, og der findes blandt disse Genstande sikkert Ting — Udskylningsapparater osv., som kun bidrage til forøget Renlighed — der kunne være gode under alle Forhold. Man vil faa Garanti for god og sømmelig Behandling ved at henvise Salget af disse Ting til saadanne Folk. Det er en Henstilling, jeg retter til det Udvalg, som muligvis bliver nedsat, om ikke Paragraffen burde omformes i den Retning. I og for sig har jeg som sagt ikke noget mod, hvad der her staar, jeg tror blot ikke, at det vil virke fyldestgørende, og jeg tror, at man kunde gaa videre og i en noget anden Retning for at naa det Formaal, som tilstræbes.

Saa er der § 8, den sidste Paragraf, jeg har en Bemærkning at gøre til. Den paalægger Lægerne at anmelde de Tilfælde af Kønssygdomme, som forekomme i deres Praksis. Det er en meget stor Byrde, som derved paalægges Lægerne. Hvis man